

*Boven het noorden van Oeganda**12 november, 02.03 uur GMT+3*

Craig Rivera hoorde de lucht langs zijn hoofd suizen, en alles wat hij kende – de werkelijkheid – werd door het duister opgeslokt. Hij vroeg zich af of astronauten datzelfde lege gevoel kenden, en of ze zich net als hij afvroegen of God zich aan de rand van hun blikveld ophield.

Om zijn pols zat een display, dat groen oplichtte. De letters waren in cyrillisch schrift, maar de cijfers die zijn hoogte en coördinaten aangaven, kende hij van het van overheidswege verstrekte toestel waarmee hij geoefend had.

Rivera draaide zijn lichaam iets naar het noorden. Hij viel op een hoogte van vijftienduizend voet door de atmosfeer. De temperatuur en luchtvochtigheidsgraad liepen iets op, waardoor de huid rond zijn zuurstofmasker begon te ontdooien. Onder zich zag hij her en der piepkleine lichtpuntjes in de inktzwarte duisternis fonkelen.

Kampvuren.

Toen zijn gps bevestigde dat hij recht boven de landingszone zweefde, draaide hij zich op zijn rug en tuurde hij naar de met sterren bezaaide hemel, tevergeefs zoekend naar de contouren van het vliegtuig dat hem zojuist had gedropt.

Ze moesten het nu zelf zien te rooien. Dat was hun ondubbelzinnig te kennen gegeven.

Hij wist weinig over het land waar hij met een snelheid van tweehonderd kilometer per uur op af raasde, en nog minder over de man die ze moesten zien op te sporen. Caleb Bahame was een terrorist en een moordenaar, iemand over wie dermate wrede verhalen de ronde deden dat het de vraag was of ze waren voortgekomen uit een bizar verdichtsel van legendes die onder de doodsbanne bevolking leefden. Vaststond evenwel dat er een kern van waarheid in zat. Uitvoerige fotodocumentatie had bewezen dat Bahame zijn soldaten de opdracht gaf eerst hun machetes te verhitten voordat ze daarmee de armen en benen van kleine kinderen afhakten. Ook was het waar dat de kinderen door hun dichtgeschroeide verwondingen een trage, pijnlijke dood stierven.

Door het bestaan van dit soort types vroeg Rivera zich af of God wel zo perfect was, en of ook Hij soms fouten maakte. In dat kader zou Hij direct bij deze missie betrokken kunnen zijn.

Niet dat dergelijke filosofische vragen er echt toe deden. Baha-

me deugde van geen kant, maar waarschijnlijk zou hij als geen ander in staat zijn kogels te incasseren, een hypothese die Rivera graag zou uittesten. Het liefst door meerdere magazijnen op de man leeg te schieten.

Hij keek nog eens op zijn hoogtemeter, draaide zich weer om en keek door zijn vliegbril naar de jungle die in het schijnsel van de sterren op hem af raasde. Toen de cijfers op het display na enkele seconden rood oplichtten, trok hij zijn parachute open. In een snelle spiraal daalde hij af naar een open vlakte die hij nu nog niet kon zien, maar waarvan de jongens van de inlichtingendienst hun hadden verzekerd dat die er was.

Op een hoogte van honderd voet stuurde hij bij toen hij de landingsplek in het vizier kreeg. Na een scherpe afdaling kwam hij neer en rolde hij soepel door. Nadat hij zijn parachute bij elkaar had gegraaid, rende hij naar de bosrand om zo min mogelijk in de gaten te lopen. Hij deed zijn rugzak af en haalde er zijn nachtkijker en zijn wapen uit.

De oude AK-47 voelde een beetje onwennig aan toen hij de loop ervan op het bos gericht hield. Achter hem, met tussenpozen van een halve minuut, landden zijn teamgenoten. Toen hij ze alle vier had horen neerkomen, activeerde hij zijn keelmicrofoontje.

‘Geluid uit. Iedereen oké?’

Dit soort sprongen had je nooit voor de volle honderd procent in de hand. Met enige opluchting hoorde hij dat zijn volledige team zich ongedeerd meldde.

Rivera bewoog zich geruisloos door de jungle. Het geraas van de lucht langs zijn oren had nu plaatsgemaakt voor het gezoem van insecten en het gekrijs van tropische vogels. Deze landingsplek was uitgekozen vanwege het feit dat deze streek zo ontoegankelijk was dat geen mens er woonde. Ze moesten zo’n vijfendertig kilometer te voet afleggen, iets wat hij nog danig zou vervloeken, maar de gedachte dat niemand hem met een roodgloeiende machete stond op te wachten, was een voordeel dat bijzonder zwaar woog.

Het team trok in formatie naar het noorden. Rivera liep achter een kleine, pezige man, die een zwart sweatshirt met afgeknipte mouwen aanhad. Zijn armen waren met groene verf beschilderd. De man zwaaide soepel met zijn Israëliische mitrailleur heen en weer en bewoog zich schijnbaar moeiteloos voort. Het terrein was zo ruig dat een gewone sterveling moeizaam van de ene boom naar de andere zou strompelen. Maar hij was geen gewone sterveling. Dat waren ze geen van allen.

Hun uitrusting en kleren vormden een allegaartje, afkomstig uit

diverse uithoeken van de wereld. Geen van hen was getatoeëerd of had andere uiterlijke kenmerken die het mogelijk maakten hen te identificeren. Zelfs hun gebit was dusdanig aangepast dat er niet aan te zien was waar ze vandaan kwamen. Als ze in handen van de vijand vielen of gedood werden, zou er geen stemmige fanfare klinken en zouden ze geen plek in de geschiedenis krijgen. Hun familie en vrienden zouden geen heldendaden te horen krijgen waaruit ze troost konden putten. Niets dan een kleine grafsteen en een leeg graf.

‘We zijn bijna bij de afgesproken plek,’ zei de man die vooropliep, met een stem die lichtelijk vervormd klonk in het speciaal vervaardigde oortelefoontje van Rivera. ‘Nog ongeveer tien meter.’

De strakke formatie werd opgebroken, de mannen verspreidden zich door de jungle en omsingelden een veldje, dat door een recente blikseminslag was verschroeid. Rivera tuurde tussen het gebladerte door naar de geblakerde bomen en de aslaag op de grond en werd na een tijdje een lange Oegandees gewaar, die zijn hele lijf volledig stilhield, met uitzondering van zijn hoofd, dat hij draaide bij elk geluidje dat te horen was, alsof restanten van de elektrische lading door hem heen schoten.

‘Gaan,’ zei Rivera in zijn keelmicrofoontje.

Hij had het tientallen malen tijdens de training gezien, maar ook nu weer vervulde het hem met trots toen hij zijn mannen tussen de bomen tevoorschijn zag komen. Op neutraal terrein zou hij ze zonder meer tegen wie dan ook durven inzetten, of het nu de SAS was, Sja-jetet 13, of het leger van de duivel zelf.

De Oegandees slaakte een zacht kreetje en sloeg een arm voor zijn gezicht toen de soldaten als geesten uit het niets tevoorschijn kwamen. ‘Doe jullie nachtkijkers af,’ zei hij in het Engels, met een zwaar accent. ‘Dat hadden we afgesproken.’

‘Waarom?’ zei Rivera, terwijl hij zijn nachtkijker afdeed en naar zijn manschappen gebaarde zijn voorbeeld te volgen. Het was een bizarre voorwaarde, maar het was inderdaad zo afgesproken.

‘Jullie mogen mijn gezicht niet zien,’ antwoordde de man. ‘Bahame kan door jullie ogen heen kijken. Hij kan gedachten lezen.’

‘Dus u kent hem?’ zei Rivera.

Alleen de contouren van de man waren te zien. Met hangende schouders gaf hij antwoord. ‘Hij heeft me meegenomen toen ik nog klein was. Ik heb jarenlang in zijn leger gediend en heb dingen gedaan die maar beter onuitgesproken kunnen blijven.’

‘Maar u bent ontkomen.’

‘Ja. Ik ging achter een gezin aan dat de jungle in vluchtte toen

we hun dorp aanvielen. Maar ik heb ze niets gedaan. Ik ben steeds maar blijven rennen. Dagenlang.’

‘U hebt onze mensen verteld dat u weet waar we hem kunnen vinden.’

Toen de man niet reageerde, haalde Rivera een zak vol euro’s uit zijn rugzak en reikte hem die aan. De Oegandees nam de nylon zak aan en keek er een tijdje naar.

‘Ik heb zes kinderen. Een van hen – mijn zoon – is ernstig ziek.’

‘Nou, met dat geld kunt u hem vast wel helpen.’

‘Ja.’

Hij haalde een stukje papier tevoorschijn, dat Rivera van hem aannam. Rivera deed zijn nachtkijker voor zijn ogen om het te bekijken. Het was een handgetekende kaart, die uitzonderlijk gedetailleerd was en overeen leek te komen met de satellietfoto’s die van het gebied waren gemaakt.

‘Ik heb mijn aandeel geleverd,’ zei de Oegandees.

Toen Rivera knikte en zich omdraaide, pakte de man hem bij zijn schouder.

‘Ga er snel vandoor,’ zei hij. ‘Vertel de mannen die jullie hebben ingehuurd dat jullie hem niet konden vinden.’

‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Hij voert een leger van demonen aan, die nergens bang voor zijn en die niet dood kunnen. Er wordt zelfs gefluisterd dat ze kunnen vliegen.’

Rivera schudde de hand van de man van zich af en verdween tussen de bomen.

Het leger van de duivel zelf.

2

Voor de oostkust van Afrika

12 november, 04.12 uur GMT+3

‘U moet goed begrijpen, admiraal, dat het juist door het destructieve regime van Idi Amin komt dat Oeganda zo’n sprekend voorbeeld is. We hebben gigantische vorderingen gemaakt, op economisch en politiek vlak en in de bestrijding van ziekten. Maar daar lijkt de rest van de wereld geen oog voor te hebben. Men ziet niet wat voor grote inspanningen mijn land heeft geleverd. Dat is er de oorzaak van dat investeerders zich terugtrekken. Problemen die we bijna hadden overwonnen, steken nu weer de kop op.’

Terwijl Charles Sembutu uitvoerig betoogde dat de rest van de

wereld een morele verplichting had ten aanzien van het land dat hij leidde, ontsnapte er rook uit zijn mond, afkomstig van een Arturo Fuente-sigaar uit de persoonlijke voorraad van admiraal Jamison Kaye.

Kaye hoorde de man onbewogen aan en hield zijn antipathie tegen politici voor zich, iets wat hem als gevolg van jarenlange ervaring goed afging. Hij was opgegroeid in een straatarm boerengezin in Kentucky, en nooit hadden zijn ouders bij wie dan ook voor steun aangeklopt, ook al hadden ze het soms nog zo moeilijk gehad. Zijn vader had altijd gezegd dat iemand anders je niet uit de modder kon trekken. Als je dat zelf niet kon, moest je maar blijven liggen.

‘Dus u snapt wel hoe belangrijk het is waar we mee bezig zijn, admiraal. U begrijpt hoe groot de dreiging is.’

‘Jazeker, meneer de president.’

Zijn vrouw vond steeds dat hij politici te streng beoordeelde, en meestal had ze gelijk. Maar in dit geval niet. Sembutu was op bloedige wijze aan de macht gekomen, wat niet alleen de voormalige president en zijn gezin maar ook minstens duizend van zijn aanhangers met hun leven hadden moeten bekopen.

Er werd zacht op de deur geklopt, en de admiraal was blij toen een van zijn officieren hun gesprek onderbrak.

‘We hebben beeldcontact, heren. Wilt u me maar volgen?’

Diep in het vliegdekschip was een commandopost ingericht om deze operatie te leiden: een krap vertrek, waar ontwikkelingen werden gevolgd die voor het oog van de rest van de wereld verborgen moesten blijven.

De twee vrouwen die de geavanceerde elektronica bedienden, sprongen op toen het gezelschap binnenkwam, maar nadat ze een teken van de admiraal hadden gekregen, gingen ze weer zitten.

‘Zijn dit beelden van uw manschappen?’ vroeg Sembutu. Hij wees naar vijf groen oplichtende monitoren, waarop onscherpe livebeelden te zien waren van een jungle die zich langzaam ontvouwde.

‘Ze hebben ieder een camera op hun uniform die de beelden per satellietverbinding naar ons toe stuurt,’ zei Kaye.

Sembutu deed een stap naar voren en las de namen van de commando's die onder elk van de beeldschermen genoteerd stonden. Kaye toetste op een beveiligd telefoontoestel een nummer in.

Hij voelde een zekere misselijkheid opkomen toen hij hoorde dat de telefoon aan de andere kant van de lijn overging. Wat hem be-

trof was de gewapende strijd in Afrika een natuurlijk gegeven; het was de vrede en niet de oorlog die een uitzondering op de regel vormde. Dat hij zijn jongens naar een gebied had gestuurd waar ze de situatie niet goed kenden, een gebied waar Amerika naar zijn mening niets te zoeken had, deed hem te veel denken aan Somalië. Maar hij was niet bij machte om daar iets aan te doen. Dit was niet een of andere wilde operatie die in de krochten van het Pentagon was uitgedacht. Bij lange na niet.

Hij hoorde een klik, waarna de onmiskenbare stem van Sam Adams Castilla zich meldde.

‘Ja, admiraal?’

‘Ze hebben contact opgenomen en zijn op weg.’

‘Niemand bij de landing gewond geraakt?’

‘Nee, meneer de president. Tot zover gaat alles volgens plan.’

3

Het noorden van Oeganda

12 november, 06.09 uur GMT+3

Langzaam maar zeker kierde het licht van de dageraad tussen het bladerdak van de jungle door en werd de duisternis verjaagd die in hun voordeel had gewerkt. Luitenant Craig Rivera haalde de man voor zich in, omdat hij zelf voorop wilde lopen totdat de verwarrende schemering geheel door het daglicht was verdrongen.

De dauw op de bladeren werd al opgewarmd en verdampte tot een nevel die zijn kleren zwaarder maakte en de lucht leek te verdichten. Met vertraagde pas liep hij langs een steile, rotsachtige helling naar boven. Boven angekommen drukte hij zich tegen de grond. Meer dan een minuut lang tuurde hij naar het gebladerte en de takken, op zoek naar een menselijke gestalte. Niets. Alleen een oneindige schittering van natte bladeren.

Hij zette zich weer in beweging, maar bleef abrupt staan toen zijn oortelefoontje krakend tot leven kwam. ‘Hou de lucht in de gaten.’

Rivera drukte zich tegen de brede stam van een boom aan en keek omhoog, terwijl hij een hand naar zijn keelmicrofoon bracht. ‘Vertel.’

‘Bahame zou ons vanuit de lucht kunnen aanvallen om bommen op ons te poepen.’

De stilte werd verbroken door gedempt gegrinnik. Hij liep weer verder en bedacht hoe hij het best kon reageren. ‘Radiostilte. La-

ten we niet vergeten wat er met de andere jongens is gebeurd.’

Een halfjaar geleden had een team van de Afrikaanse Unie geprobeerd Bahame te pakken te krijgen nadat ze een tip over diens verblijfplaats hadden gekregen. Het enige wat er van hen was overgebleven, was een geluidsopname.

Rivera had het zijn teamgenoten nooit opgebiecht, maar soms hoorde hij die geluiden nog steeds in zijn hoofd: de rustige gesprekken, de beheerste schoten, en daarna het paniekerige geschreeuw en het wilde geratel van automatische wapens, de vijandelijke kreten die nauwelijks nog iets menselijks hadden. En uiteindelijk het kabaal van een worsteling, de strijd van man tegen man, het bloederige gerochel van de doodstrijd.

Nadat hij en zijn team ernaar geluisterd hadden, hadden ze er natuurlijk met bravoure op gereageerd. Een team van de Afrikaanse Unie? Dat was toch de club die destijds in Kameroen in de pan was gehakt door een stelletje padvindsters? Dat waren toch die figuren die een poedeltje als mascotte hadden?

Maar als teamleider had Rivera inzage gehad in de dossiers van de gesneuvelde militairen. Dat waren niet zomaar een stelletje parkeerwachters uit Congo geweest, zoals iemand van zijn team had geopperd nadat hij bijna een heel kratje bier achterover had geslagen. Het waren goed opgeleide soldaten geweest, die op eigen grondgebied op een missie waren gestuurd.

Rivera stak een vuist in de lucht en dook ineem. Hij richtte zijn AK op een geelbruine vlek die zich in de smaragdgroene wereld rondom hem aftekende. Achter hem bleef het stil; hij wist dat zijn manschappen zich verspreidden en een verdedigende positie innamen.

Hij ging op zijn buik liggen en kroop verder, waarbij hij ervoor zorgde zijn ademhaling onder controle te houden en probeerde te voorkomen dat de struiken boven hem zijn positie verrieden. Het kostte hem meer dan vijf minuten om een afstand van twintig meter te overbruggen, maar uiteindelijk tekende zich tussen de bomen een open vlakte af en had hij de rand van een nederzetting bereikt.

Hij zag een hut van gevlochten stro, wat ongeveer het enige was wat niet in de as was gelegd. Ook van de inwoners was weinig meer over. Het was moeilijk te schatten hoeveel zwartgeblakerde lijken er op elkaar waren gestapeld naast wat ooit misschien een doelpaal was geweest. Misschien waren het er zo’n veertig. Het klopte dus wat hun inlichtingendienst had verteld. Hier was Bahame heer en meester.

Achter hem klonk een gedempte kreet, en zo te horen belandde

iemand met een plof op de zachte junglegrond. Hij vloekte binnensmonds en ging op het geluid af, zijn vinger om de trekker van zijn pistool gekromd.

‘Sorry, commandant. Ik kon er niks aan doen. Ze stond ineens voor me.’

De vrouw stond angstig met haar rug tegen een boom en hield haar handen afwerend en verstijfd van paniek voor zich. Haar ogen flitsten heen en weer toen de rest van het team tussen de bomen tevoorschijn kwam en haar omsingelde.

‘Enig idee wie ze is?’ vroeg een van hen op gedempte toon.

‘Verderop ligt een dorpje,’ zei Rivera. ‘Of eigenlijk: daar lág een dorpje. Bahame is daar geweest. Waarschijnlijk is ze ontkomen en houdt ze zich al een paar dagen in de jungle schuil.’

Haar arm werd ontsierd door een ontstoken snijwond, en haar enkel stond op groteske wijze naar rechts. Botten drukten tegen de huid en staken er net niet doorheen. Rivera probeerde in te schatten hoe oud ze was, maar werd in de war gebracht door tegenstrijdigheden in haar uiterlijk – haar huid had de kleur en structuur van een oude autoband, maar ze had sterke, pezige armen en een regelmatig en helderwit gebit. In feite wist hij niets van haar af, en dat zou altijd zo blijven.

‘Wat moeten we met haar aan?’ zei een van zijn teamgenoten.

‘*Do you speak English?*’ vroeg Rivera, waarbij hij zorgvuldig articuleerde.

Ze begon in haar moedertaal te praten, zo hard dat de relatieve stilte ruw doorbroken werd. Snel drukte Rivera een hand op haar mond, en hij legde een vinger tegen zijn lippen. ‘*Do you speak any English?*’

Toen hij zijn hand terugtrok, begon ze weer te praten, nu veel zachter, maar nog steeds in het plaatselijke dialect.

‘Wat denkt u, commandant?’

Rivera deed een stap achteruit. Zweetdruppels gleden langs zijn lippen in zijn mond. Hij wist niet wat hij ervan moest denken. Het liefst zou hij contact met zijn superieuren opnemen, maar hij wist al wat admiraal Kaye zou zeggen, namelijk dat hij de situatie niet goed kon beoordelen omdat hij zelf niet ter plekke was.

‘Ze zal Bahame wel geen warm hart toedragen als je ziet wat er met haar dorp gebeurd is.’

‘Precies,’ zei een van de militairen. ‘Maar iedereen is bang voor hem, en niemand durft tegen hem in opstand te komen. Ze denken dat hij over toverkracht beschikt.’

‘Wat zou jij dan doen?’

‘Als we haar laten gaan, hoe weten we dan dat ze niet gaat praten? Jezus, we kunnen haar niet eens duidelijk maken dat ze haar mond moet houden.’

Hij had gelijk. Wat had hun contactpersoon ook al weer gezegd? Dat Bahame door de ogen van anderen heen kon kijken? Legendes hadden altijd een kern van waarheid. Misschien was iedereen zo bang voor de man dat zelfs degenen die hem haatten niets voor hem verzwegen, in de hoop bij hem in de gunst te komen.

‘We zouden haar kunnen knevelen en haar aan een boom kunnen vastbinden,’ zei een ander.

Dit leidde nergens toe. Deze vrouw had hen nu gezien, en ze stonden hun tijd te verdoen.

‘Commandant?’

‘We kunnen haar niet vastbinden, want dan komt ze om van de dorst of wordt ze door een of ander wild beest opgevreten.’

De man die achter haar stond, trok zijn mes. ‘In haar eentje heeft ze sowieso geen schijn van kans. We zouden haar een gunst bewijzen.’

Rivera verroerde zich niet. Hij was zich ervan bewust dat dit in de ogen van zijn team waarschijnlijk veel te lang duurde. In zijn vak was besluiteloosheid nu niet bepaald een eigenschap om trots op te zijn.

Normaal gesproken greep je terug op wat je tijdens de training had geleerd, maar een dergelijke situatie was daarbij nooit voorgekomen. Moest hij deze onschuldige vrouw nu van het leven beroven?

‘We gaan,’ zei hij. Hij draaide zich om en zette zich in beweging, om het platgebrande dorp heen. In het onwaarschijnlijke geval dat hij ooit voor de hemelpoort kwam te staan, zou hij al genoeg hebben uit te leggen. Het vermoorden van hulpeloze vrouwen was iets wat hij liever niet ook nog op zijn geweten wilde hebben.

4

Het zuiden van Namibië

12 november, 13.58 uur GMT+2

Toen dr. Sarie van Keuren zich wilde vastgrijpen en haar vingers zich om een doornige tak sloten, vertrok haar gezicht van de pijn. Het had al wekenlang niet geregend, en het heuveltje dat ze beklom kon haar vierenvijftig kilo nauwelijks dragen.

Ze sloeg geen acht op het bloed dat zich over haar bezwete handpalm verspreidde en klauterde verder omhoog in de richting van haar videocamera, die boven op het heuveltje op een statief stond.

Ze blies het stof van de lens en tuurde naar de bladeren van de struik waarop het toestel gericht stond. Ondanks de felle Afrikaanse zon kostte het haar een ogenblik om tussen de besjes te vinden waarnaar ze op zoek was – een mier van een kolonie die zich daar in de buurt gevestigd had.

Normaal gesproken waren de mieren van deze soort dun en zwart en bleven ze laag bij de grond. Maar dit exemplaar was ten prooi gevallen aan een minuscule parasiet. Het achterlijf was opgezwollen en vertoonde een felrode glans, waardoor het bijna niet van de besjes te onderscheiden was. Ook had de parasiet de hersenen van de mier aangetast, waardoor het diertje de onweerstaanbare drang had gekregen langs de takken van een struik omhoog te klimmen, zich met zijn kaken in een stengel vast te zetten en zijn kleurige achterlijf omhoog te steken.

Eerst had het beestje geprobeerd los te komen, en de zes pootjes hadden zich hevig verzet tegen de greep van de kaken op de stengel. Maar nu leken alle pootjes verlamd te zijn – waarschijnlijk doordat de slimme parasiet de zenuwbanen had doorgeknaagd.

Dr. Sarie van Keuren keek omhoog naar de blauwe lucht, op zoek naar de vogels die de parasiet probeerde te lokken. De draadworm die de basis van dit proces vormde, kon zich alleen in de darmen van vogels ontwikkelen en was zelf niet in staat zich te verplaatsen. De tot bes opgeblazen mier vormde dan ook een uitkomst. Tenzij je natuurlijk zelf de mier was.

Ze ging zitten, trok haar benen op en sloeg haar armen eromheen, in een poging zich onder haar oversized hoed zo klein mogelijk te maken om zo min mogelijk aan de zon blootgesteld te worden. Het lager gelegen landschap strekte zich in alle richtingen tot aan de horizon uit. Het enige wat aan de moderne wereld deed denken, was haar Land Cruiser, die defect aan de voet van de heuvel stond.

Ze probeerde uit te rekenen hoeveel diersoorten ze de afgelopen jaren ontdekt had, maar al snel gingen haar gedachten terug naar de oorsprong van haar fascinatie. Het was deze week vijftienvijf jaar geleden dat haar vader was thuisgekomen met een enigszins gebutste videorecorder en een doos videobanden – een ongekende luxe in de Namibische boerengemeenschap waarin ze opgroeide. Ze was een jaar of acht, en de kindervideo's oefenden